

Spm. nr. S 15

6) Til arbejdsministeren af:

Ole Sohn (SF):

»Hvad agter ministeren at gøre i forhold til sagsbehandlingen i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, som inden for de sidste tre år har haft en fejlafgørelsesprocent på 30-40 af indankede forseelsessager?«

Skriftlig begrundelse

Af beretningerne for 1990-91, 1992 og 1993 fra Arbejdsmarkedets Ankenævn fremgår det, at nævnet har omgjort 30-40 pct. af de afgørelser, Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har truffet, hvad angår »tilbagebetaling og forseelser«. I alle sager under ét ligger omgørelsesprocenten på 20-30.

Statistikken viser endda kun toppen af isbjerget, eftersom det kræver stort mod som arbejdsløs at træde op mod systemet. Mange accepterer givetvis afgørelser, som de rettelig ikke burde.

Ligeledes viser statistikken desværre, at statens eget tilsyn med arbejdsløshedslovgivningens administration ikke på betryggende vis er i stand til at overskue de meget indviklede regler.

En så stor fejlprocent er med til at fremme vilkårlighed i afgørelserne, hvilket må siges at svække brugernes retssikkerhed.

Ole Sohn (SF):

Til belysning af spørgsmålet vil jeg gøre opmærksom på, at indholdet af de redegørelser, der nævnes i begrundelsen, bygger på oplysninger, som går 3 år tilbage. Hvis man går 4 år tilbage, bliver det faktisk værre endnu, og inden for de sidste 4 år har situationen altså været den, at direktoratet har fejlafgjort mellem 30 og 40 pct. af alle sager.

Dertil kommer – og det er nok så væsentligt – at det er kun toppen af isbjerget, der når frem til afgørelse i direktoratet og ankenævnet. Den største gruppe orker ikke eller har slet ikke overskud til at gå så langt som til at anke en sag, og derfor er problemet med fejlekspeditioner og fejlafgørelser i arbejdsdirektoratet væsentlig større, end det fremgår af de nævnte beretninger.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg takker for spørgsmålet, fordi det også kan give anledning til, at vi får lidt styr på, hvilke sager vi snakker om, og antallet af sager.

Jeg vil godt sige, at den omgørelsesprocent på 30-40, som hr. Ole Sohn henviser til, kan forekomme at være alarmerende. Spørgsmålet drejer sig ikke om alle sager, der behandles i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, men alene om de såkaldte forseelsessager. Det er sager, hvor den enkelte arbejdsløshedskasse i henhold til loven har truffet afgørelser om sanktioner og tilbagebetaling i forbindelse med fejludbetalinger, som skyldes, at medlemmet bevidst eller ubevidst har afgivet forkerte oplysninger til kassen.

Lad mig for en ordens skyld og af hensyn til befolkningen oplyse, at der i 1993 blev behandlet 9.000 klagesager i direktoratet. Af disse 9.000 sager blev de 898 anket til ankenævnet, og 116 af disse 898 sager var forseelsessager. Både relativt og absolut set er antallet af forseelsessager, der indbringes, forholdsvis lavt.

Jeg kan oplyse, at i det første halvår af 1994 er omgørelsesprocenten i forseelsessager 26, altså lidt lavere end det tal, hr. Ole Sohn henviser til. Jeg vil gerne understrege, at der specielt i forseelsessager er tale om meget konkrete skøn, og det kan være baggrunden for de vurderinger, der kan ligge til grund for afgørelserne.

Til sidst vil jeg sige, at det vil altid være sådan, at omgørelsessager skal følges nøje. Der skal tages stilling til og følges op på, om medarbejdere i arbejdsløshedskasserne nu også håndterer efterfølgende sager i overensstemmelse med de ankeafgørelser, der er truffet i Arbejdsmarkedets Ankenævn, og jeg vil godt tage initiativ til, at det også bliver fulgt op.

Ole Sohn (SF):

Jeg er enig med ministeren i, at det er et forholdsvis lille antal sager, der kommer frem til ankenævnet; men jeg mener, at en af årsagerne hertil netop er, at regelsættet er så indviklet, at mange slet ikke har overskud eller overblik til at kunne anke en sag. Derfor er der efter min vurdering en lang række af de 9.000 sager, som bliver afgjort i direktoratet, som rettelig burde være anket og i givet fald også ville være blevet ændret.

Det, der er mit ærinde, er, at når der er en så stor fejlafgørelsesprocent, må der være grundlag for, at man anlægger en anden praksis over for direktoratet, så man ikke – havde jeg nær sagt – straffer i så stort omfang, hvor det ikke er nødvendigt, men tværtimod bruger den almindelige retssikkerhedsregel om, at tvivlen skal komme den sigtede til gode. Det er her, jeg ger-